

DANSK KRONIK

Forslag til lov om samarbejde med de andre nordiske lande angående fuldbyrdelse af straf m. v.

Lovforslag herom er fremsat i folketinget i november 1962; tilsvarende forslag er fremsat i Finland, Island, Norge og Sverige. Det foreslåede samarbejde angår bøde, tidsbestemt frihedsstraf samt tilsyn med betinget dømte og prøveløsladte. Ordningen påregnes at kunne træde i kraft pr. 1. juli 1963.

Lovgivning om ministres ansvar.

I 1959 nedsatte regeringen en kommission til nærmere undersøgelse og overvejelse af problemerne i forbindelse med ministrenes ansvarlighed. Kommissionen skulle overveje, om der skønnedes at være behov for en særlig lov om ministres ansvarlighed og i bekræftende fald udarbejde udkast til en sådan lov.

Til formand for kommissionen beskikkedes højesteretsdommer A. Lorenzen.

Kommissionen afgav betænkning i marts 1962 (nr. 312/1962). Dens flertal konkluderede, at det var rigtigst at en særlig ministeransvarlighedslov ikke søgtes gennemført. Kun ét medlem gik ind for en sådan lovs gennemførelse. Betænkningen indeholder intet lovudkast. En lidt udførligere omtale af betænkningen er givet i N.a.T. 1962, s. 274 ff.

Under åbningsdebatten i folketinget i oktober 1962 udtalte statsministeren efter at flere ordførere havde indtaget en positiv stilling til spørgsmålet om gennemførelsen af en særlig ansvarslov, at „regeringen gerne vil medvirke til, at et forslag til en sådan lov forhandles og, såfremt et juridisk holdbart og forsvarligt grundlag kan findes, gennemføres“.

I december 1962 har medlemmer af partierne Venstre og Det konservative Folkeparti i folketinget fremsat forslag til en ministeransvarlighedslov, og et yderligere lovforslag af nogenlunde tilsvarende indhold er i marts 1963 fremsat af partiet De Uafhængige. Begge forslag er undergivet 1. behandling i folketinget, hvor justitsministeren fremsatte en række indvendinger mod forslagernes udformning, og de behandles nu i et folketingsudvalg. Ingen af forslagene ventes gennemført inden folketingsårets slutning.

Bestemmelser om strafferegistrering.

Ved et af justitsministeriet udsendt cirkulære af 5. december 1962 er der fastsat regler om strafferegistre, straffeattester m. v. og om visse kriminalistiske spørgsmål.

Reglerne bygger navnlig på det såkaldte strafferegisterudvalgs betænkning af 1950 (utrykt) og en i 1959 afgiven udvalgsbetænkning (nr. 239/1959) vedrørende spørgsmålet om ansættelse under stat og kommune af straffede personer m. v., jfr. nedenfor. Også et nordisk samarbejde er gået forud for bestemmelsernes fastsættelse. Straffe-

registrering var forhandlingsemne på en af de første nordiske kriminalretskonferencer, og spørgsmålet blev i 1962 behandlet i 2 møder i den i 1960 nedsatte nordiske strafferetskomité, som den 1. december 1962 afgav en indstilling til de nordiske justitsministre.

Størst interesse knytter sig til reglerne om, hvilke strafoplysninger der skal optages i strafferegistrene, og om, i hvilket omfang der gennem straffeattester kan meddeles oplysninger fra registrene.

I den førstnævnte henseende kan der være grund til at pege på, at også bødeafgørelser vedrørende straffelovsovertrædelser optages i registrene, og at det samme gælder alle betingede tiltalefrafald i statsadvokatsager.

Med hensyn til udstedelse af straffeattester indeholder cirkulæret regler om 3 typer af straffeattester: 1) *fuldstændige attester* udstedes *dels* til politi, anklagemyndighed og fængselsvæsen, *dels* til offentlige myndigheder til brug ved afgørelsen af, om en ansøger i medfør af straffelovens § 78 på grund af strafbart forhold er afskåret fra at opnå en under vedkommende myndigheds forretningsområde hørende offentlig autorisation eller godkendelse, *dels* til visse offentlige myndigheder til brug ved afgørelse af spørgsmålet om en ansøgers ansættelse i en offentlig stilling (det drejer sig navnlig om stillinger i sociale institutioner m. v.), 2) „*private attester*“, d. v. s. attester, som den, attesten angår, kan kræve udstedt; disse attester har et meget begrænset indhold; afgørelser truffet før den pågældendes fyldte 18. år (bortset fra de få domme til ubetinget fængselsstraf eller ungdomsfængsel) medtages således ikke, og en række afgørelser, herunder navnlig betingede domme, medtages kun, hvis der ikke er forløbet 3 år efter afgørelsen; 3) en *mellemtype af attester* kan til brug for ansættelsesager kræves udstedt af visse myndigheder (statsbanerne, postvæsenet, toldvæsenet); princippet er her, at betingede domme medtages i en 5 års-periode og ubetingede domme i en 10 års-periode; dette gælder dog i almindelighed kun med hensyn til berigelses- og sædelighedsforbrydelser; i øvrigt gælder reglerne vedrørende private attesters indhold.

Bestemmelser om ansættelser under stuten af personer, der har begået strafbart forhold.

Om dette spørgsmål har finansministeriet udstedt et cirkulære af 14. januar 1963. Cirkulæret bygger på den ovenfor nævnte betænkning nr. 239/1959.

Cirkulærets formål er at formå de statslige myndigheder til at indtage en mere fordomsfri indstilling til spørgsmålet om ansættelse af straffede m. v.

I cirkulærets indledning fastslås vel, at en ansøger ikke kan ansættes, hvis han har gjort sig skyldig i strafbart forhold, som begrunder nærliggende fare for misbrug af stillingen (princippet i straffelovens § 78), og at ansættelse forudsætter, at ansøgeren er værdig til den agtelse og tillid, som stillingen kræver. Men i forbindelse hermed

fremhæves, at dette værdighedskrav kun betyder, at den ansatte skal kunne nyde den agtelse og tillid, som er en *saglig* forudsætning for, at han kan *beklæde den pågældende stilling på tilfredsstillende måde*; det udtales videre, at kravet er afhængig af stillingens karakter og navnlig vil have betydning ved stillinger, der indebærer myndighedsudøvelse; herved pointeres modsætningen til stillinger, som alene omfatter arbejdsmandsarbejde, håndværksmæssigt arbejde m. v. Vigtigt er cirkulærets understregning af, at en ansøger, der har begået et strafbart forhold, ikke som følge heraf må lades ude af betragtning ved stillingens besættelse (heller ikke, hvis der foreligger andre ustraffede ansøgere); der skal for ham som for andre ansøgere tilvejebringes nærmere oplysninger om hans faglige og personlige kvalifikationer; desuden skal der så vidt muligt tilvejebringes nærmere oplysninger om det strafbare forhold og dets baggrund. Endvidere angives visse retningslinier for bedømmelse af, hvilken betydning et begået strafbart forhold bør tillægges; ved disse retningslinier tilstræbes det at forhindre en forhastet negativ bedømmelse af straffede ansøgere.

Cirkulæret indeholder visse regler om, hvorledes der kan — og hvorledes der ikke må tilvejebringes strafoplysninger om en ansøger.

Kriminalstatistik 1959.

Den officielle kriminalstatistik for 1959 forelå fra Statistisk Departement i efteråret 1962. Det er det sidste statistikhefte fra den gamle statistikordning (en ny ordning trådte i kraft pr. 1. januar 1960). På denne baggrund må hæftets lidt summariske karakter vel ses.

En del af oplysningerne er tidligere offentliggjort, bl. a. i Statistisk Årbog for 1960 og Politiets årsberetninger; med hensyn til tiltalefrafald mod unge lovovertrædere kan endvidere henvises til NTfK 1962, s. 45 ff.

For straffelovsovertrædelser domfældtes 5.671 mænd og 572 kvinder; for 1958 var de tilsvarende tal 5.680 og 558. De foregående års fald i domfældelsestallene er således ikke fortsat. Betragtes alene unge i gruppen 18—20 (mænd) er der sket en stigning fra 1080 til 1158 (ca. 7 %). De senere års udvikling i retning af forholdsvis flere begyndere og færre recidivister blandt de domfældte er fortsat; i 1959 udgjorde begynderne (mænd) ca. 56 % (1958: 53 %, 1957: 51 %, 1950: 47 %).

I sanktionsstatistikken ses den øgede anvendelse af ungdomsfængsel (169 mænd). Inden for aldersgruppen 18—20 år udgør domme til ungdomsfængsel godt 11 % af samtlige domme, betingede domme (652) godt 56 %, ubetingede fængselsdomme (182) ca. 16 % og ubetingede hæftedomme (123) ca. 10,5 %. Denne fordeling afviger ikke væsentligt fra fordelingen i 1958. Om senere års (1960 og 1961) videregående anvendelse af ungdomsfængsel kan henvises til NTfK 1962, s. 409.

Af samtlige domme (mænd) var 36,7 % betingede (omtrent som i 1958); i ca. 47 % af disse domme var tilsyn fastsat som vilkår; der er

her tale om en betydelig stigning i anvendelse af tilsyn (1958: 42 %, 1957: 37 %, 1956: 28 %).

Dansk forsorgsselskabs årsberetning for 1961.

Personundersøgelser. Selskabet har i 1961 foretaget 2.303 undersøgelser (1959: 2.407, 1960: 2.173); dette betyder, at der er foretaget undersøgelse i ca. 84 % (1959: 90 %, 1960: 80 %) af de sager, der er afgjort med betinget dom med tilsyn. Selskabet har i øvrigt i ret betydeligt omfang foretaget undersøgelse i sager, der er afgjort på anden måde: betinget dom uden tilsyn (460), ubetinget frihedsstraf (162), ungdomsfængsel (39), tiltalefrafald med tilsyn af selskabet (58), tiltalefrafald mod børneforsorg (39) og tiltalefrafald uden tilsyn (75).

Betingede domme med tilsyn. Den 1. juli 1961 trådte den ved lov nr. 163 af 31. maj 1961 gennemførte ændring af straffeloven i kraft. Dette betød bl. a., at der blev adgang til ligesom i Norge og Sverige at vælge mellem 2 typer af betingede domme — med og uden straffastsættelse (straffelovens § 56).

Det bemærkes, at de nedenfor anførte statistiske oplysninger alene vedrører betingede domme med tilsyn.

Der blev ialt i 1961 afsagt 1160 sådanne domme, bortset fra kombinationsdomme, jfr. nedenfor, og bortset fra de særlige domme vedrørende løsgængere (prostituerede kvinder), der udgjorde 29 (heraf 28 i København). Tallene for de foregående år var: 1957: 1.018, 1958: 1.134, 1959: 1.202, 1960: 1.140.

Der er en ikke ubetydelig forskel mellem antallet af betingede domme før og efter straffelovsændringens ikrafttræden; tallene er 552 og 608 for henholdsvis første og anden halvdel af 1961.

Særlig interesse knytter sig til spørgsmålet om fordelingen af de 2 typer af betingede domme. Det viser sig, at de nævnte 608 betingede tilsynsdomme fra sidste halvdel af 1961 fordeler sig med 364 (ca. 60 %) med straffastsættelse og 244 (ca. 40 %) uden straffastsættelse. Nogen nærmere vurdering af retspraksis kan naturligvis ikke foretages på grundlag af den foreliggende summariske statistik vedrørende det første halve år, de nye regler har været gældende. Nogen vil vel overraskes over, at der er flere domme med straffastsættelse end domme uden straffastsættelse — når sådan straffastsættelse efter straffeloven kun kan ske, „såfremt det må anses for mere formålstjenligt“. Det kan vel også undre, at der i ikke mindre end 63 domme er fastsat straf, uanset at denne kun er 60 dage eller derunder (i 151 tilfælde er fastsat straffe i 3 måneder eller derunder). Og det var ikke venteligt, at der ville blive så ringe sammenhæng mellem valg af domstype og anvendelse af særvilkår, som tilfældet er blevet, jfr. nærmere nedenfor. Alderens betydning for domsvalget illustreres af, at straffastsættelse er udeladt i 47 % af dommene inden for aldersgruppen 18—20 år. Helt i strid med de nye reglers forudsætninger synes det at være, når der i løsgængerisager overvejende er anvendt betingede domme med straffastsættelse.

Der er praktisk taget kun anvendt prøvetider på 2 år (28 %) og 3 år (69 %); efter 1. juli 1961 er prøvetiden på over 3 år kun anvendt i 5 tilfælde. Med hensyn til tilsynstid er 2 år anvendt i 61 % og 3 år i 34 % af dommene; i 6 tilfælde har tilsynstiden overstegit 3 år, men 1 års tilsyn er anvendt i 43 tilfælde. — Tendensen mod kortere prøve- og tilsynstider er således fortsat.

Særvilkår i betingede domme. Særvilkår er anvendt i ca. 44 % (511 domme) af tilsynsdommene (1960: 35 %). Der er således tale om en ret stærkt øget anvendelse af særvilkår. Sådanne vilkår er anvendt i betydeligt videre omfang efter straffelovsændringen, d. v. s. fra 1/7—31/12 1961 (ca. 52 % af tilsynsdommene), end i det foregående halvår (ca. 36 %), hvilket også var at vente; derimod kan det overraske, at særvilkår — i det halve år efter straffelovsændringen — ikke er anvendt i nævneværdigt videre omfang i tilsynsdomme uden straffastsættelse, end i tilsynsdomme med straffastsættelse.

Foranstående bemærkninger vedrører antallet af domme med særvilkår. Betragtes i stedet særvilkårs-tætheden, bliver billedet et lidt andet. I første halvdel af 1961 anvendtes 278 særvilkår fordelt på 200 domme (1,39 særvilkår pr. dom), i anden halvdel 472 særvilkår fordelt på 311 domme (1,51 pr. dom), heraf 272 i 185 domme med straffastsættelse (1,47 pr. dom) og 200 i 126 domme uden straffastsættelse (1,60 pr. dom).

Nedenfor angives de i alt 750 særvilkår, som er anvendt i de 511 domme (i parentes i højre spalte er angivet tallene for 1960):

Særvilkår	1/1-30/6 61 (200 domme)	1/7-31/12 1961		Ialt (511 (397) domme)
		med straf- fastsættelse (185 domme)	uden straf- fastsættelse (126 domme)	
Ophold og arb.	155	152	120	427 (276)
Optagelseshjem	15	19	16	50 (9)
Hospital o. lign.	8	6	11	25 (9)
Alkoholistbe- handling	62	60	21	143 (131)
Afholdspålæg	0	0	0	0 (3)
Fritidsbeskæf- tigelse	7	5	5	17 (2)
Psykiatrisk be- handling	26	21	23	70 (47)
Erstatning	3	3	1	7 (9)
Økonomisk admi- nistration	2	6	1	9 (4)
Behandling for narkotikamisbrug	0	0	2	2 (1)
Ialt	278	272	200	750 (491)

Kombinationsdomme. Ved straffelovsændringen, der trådte i kraft pr. 1/7 1961, blev der hjemlet adgang til anvendelse af de såkaldte kombinationsdomme (§ 58, stk. 1); en frihedsstraf kan deles i en betinget og en ubetinget del (den betingede del kan dog ikke overstige 3 måneder). Arsberetningen viser 26 sådanne domme med tilsyn (særvilkår er anvendt i 15 af dommene).

Selskabets samlede tilsynsvirksomhed. Ved udgangen af 1961 førte selskabet tilsyn med 4.085 personer (ved årets begyndelse 4.245), der fordelte sig således (i parentes angives tallene ved årets begyndelse):

Betinget dømt	2.463	(2.545)
Prøveløsladte	1.072	(1.165)
Personer med betinget tiltalefrafald	189	(188)
Dømte efter straffelovens § 70 (psykisk afvigende)	216	(199)
Betinget benådede	145	(148)

Beretning for børne- og ungdomsforsorgen vedrørende årene 1959 og 1960.

Af direkte kriminalpolitisk interesse er beretningens oplysninger om antallet af tiltalefrafald og domfældelser i 1960 vedrørende unge i aldersgruppen 15—17 år. Denne statistik, der bygger på straffekort udfærdiget efter de nye statistikregler, som trådte i kraft den 1. januar 1960, viser følgende tal (i parentes angives tallene efter landsnævnets statistik for 1958):

Tiltalefrafald efter den dagældende regel i straffelovens § 30 (overvejende tiltalefrafald mod børneforsorg)	1541	(1241)
Tiltalefrafald efter retsplejelovens § 723 (d. v. stort set sige tiltalefrafald uden vilkår eller med vilkår om bødevedtagelse)	960	(715)
Tiltalefrafald i alt	2501	(1956)
Domfældelser	172	(55)

Disse tal er utvivlsomt langt mere pålidelige end tidligere talmæssige oplysninger, der er brugt til illustration af ungdomskriminalitetens omfang, jfr. bl. a. NTFK 1962, s. 45 ff. Tallene er i flere henseender bemærkelsesværdige.

De viser tilsyneladende en betydelig stigning (ca. 25 %) i ungdomskriminaliteten fra 1958 til 1960, men det er et åbent spørgsmål, hvor meget af denne „stigning“, der er reel og hvor meget, der er en følge af statistikordningens forbedring. „Stigningen“, der, når henses til befolkningstilvæksten i øvrigt kun er af en størrelsesorden på omkring 10 %, stemmer dog meget godt med retsplejestatistikens oplysninger vedrørende tiltalefrafald, jfr. NTFK 1961, s. 233 og 1962, s. 46.

Tiltalefrafald mod børneforsorg indeholder som hovedregel ingen angivelse af, hvilken art af børneforsorg der skal anvendes. Ifølge statistikken for 1958 anvendtes vilkår om institutionsanbringelse kun i ca. 15 % af børneforsorgs-tiltalefrafaldene; efter den nye statistik

for 1960 er den tilsvarende procent ca. 35. Det synes overvejende sandsynligt, at denne stigning ikke er reel, men i væsentlig grad en følge af den forbedrede statistik.

De her refererede oplysninger udgør kun en forholdsvis underordnet del af beretningen, der i øvrigt indeholder omfattende oplysninger om børne- og ungdomsforsorgens arbejde, herunder statistiske oplysninger om inddragelse under børneforsorg m. v.

Kriminalstatistiske oplysninger for København vedrørende 1962.

Chefen for Københavns opdagelsespoliti gav ved årsskiftet følgende oplysninger om kriminaliteten i København i 1962 (tallene er af foreløbig karakter).

Antallet af straffelovsovertrædelser, der i 1962 blev anmeldt eller i øvrigt kom til politiets kundskab, udgjorde ca. 38.100 mod ca. 36.400 i 1961, hvilket svarer til en stigning på knapt 5 %.

For de enkelte forbrydelsesgrupper meddeltes følgende oplysninger (tallene er omtrentlige):

	1962	Stigning i % i forhold til 1961
Grove tyverier	6.500	7
Cykeltyverier	7.100	÷ 3
Knallerttyverier	5.000	10
Motorkøretøjer	3.800	23
Andre simple tyverier	10.200	6
Bedrageri og underslæb	1.400	0
Sædelighedsforbrydelser	800	÷ 26
Voldtægtsforbrydelser (bortset fra drab)	550	÷ 13
Røverier	110	16

Der var 6 drab og 8 drabsforsøg, mod henholdsvis 3 og 6 i 1961.

Antallet af sigtede under 18 år udgjorde 2.106 (heraf 720 under 15 år), hvilket svarer til en stigning på knapt 8 % i forhold til 1961.

Der kan i forbindelse hermed henvises til oplysningerne i NTFK 1962, s. 45—48.

L. Nordskov Nielsen.

FINSK KRÖNIKA 1962

I början av år 1962 trädde i kraft den 10.2.1961 givna lagen (96/1961) om vården av dem, som missbruka berusningsmedel, vilken ersatte den år 1936 givna lagen om alkoholister och den år 1947 givna lagen om nykterhetsvård i vissa fall av personer, som anträffats druckna. I den nya lagen utsträcker sådana vårdåtgärder, som tidigare tillämpats endast på alkoholister, till att även omfatta narkomaner. Speciell uppmärksamhet fästes vid åtgärder, som grunda sig på frivillighet, samt vid medicinska vårdåtgärder.

Den nya lagen ändrades redan den 25.8.1962 (460/1962). Den viktigaste förändringen var att man i lagen inrymde bestämmelser om sk. slutna anstalter, varigenom man kunde avstå från de hittills använda förflyttningarna till sk. arbetsinrättningar av tredskande patienter och sådana, som utan lov avvikit från anstalten.

Lagberedningsarbeten.

Vid Justitieministeriets lagstiftningsavdelning är för närvarande under arbete följande straffrättsliga lagstiftningsreformer:

— Revision av lagstiftningen angående tillämpningsområdet för finsk straffrätt.

— Lagstiftning angående samverkan mellan Finland och de övriga nordiska länderna vid verkställighet av straffdomar.

— Revision av stadgandena angående verkställigheten av bötesstraff samt av vissa andra straffrättsliga påföljder och staten tilldömda ersättningar. Genom den nya lagstiftningen har man bl. a. för avsikt att möjliggöra beviljande av betalningsansånd och bötesindrivning i rater.

— Revision av strafflagens 21, 22 och 23 kapitel om livs- och miss-handelsbrott.

— Ändring av stadgandena om villkorlig frigivning.

Polisstatistiken.

Enligt en nyligen publicerad statistik (Finlands officiella statistik XXIII A:97, Brottslighet som kommit till polisens kännedom 1960, Helsingfors 1962) kom till polisens kännedom under år 1960 288 656 brott, medan motsvarande tal under år 1956 var 239 094 brott. Speciellt stölder och motorfordonsförseelser har ökat. De unga lagöverträdarnas andel i totalantalet har fortsättningsvis ökat. Enligt förenämnda statistik var av alla de år 1960 under åtal ställda personerna 15—17 åringar 5,6 % och 18—20 åringar 8,7 %. Vid bedömningen av dessa procenttal bör man beakta, att man i Finland, annorledes än i de övriga nordiska länderna, kan ge åtal eftergift endast beträffande ungdomar under 18 år som begått lindriga brott. Denna åtgärd tillämpas årligen på endast 5 % av de 15—17 åringar, som åklagarna ansett vara skyldiga. Sålunda har av de 15—17 åriga lagöverträdarna 95 % ställts under åtal.

Fångvården.

Under åren 1955—1962 intogs i fängelserna för att utstå frihetsstraff omkring 17 000 personer per år. Av dessa kom c:a 60 % för att utstå allenast bötesstraff. Över 80 % av alla intagna hade straff om högst 6 månader (härvid har också medräknats sådana, som utstår förvandlingsstraff för böter). Endast c:a 2 % var dömda till frihetsstraff över 2 år.

Av de som intagits i fängelserna har en rätt stor del kunnat placeras i de öppna arbetskolonierna. Sålunda utstod under år 1962 5 711 personer, som över en tredjedel av alla som intagits i fängelserna, en del eller hela sitt straff i sådana öppna anstalter, i vilka man åt arbetarna betalar 75 % av gällande marknadslön.

Lagen om internering av farliga återfallsförbrytare reviderades 9.7.1953 (317/1953) och följande år gavs förordningen angående tvångsinrättning (278/1954). Genom denna indelade man bl. a. tvångsinrättningen i en observationsavdelning, en slutna avdelning, en halvöppen och en öppen avdelning samt en för verkställighet av disciplinstraff avsedd ordningsavdelning. Förordningen har sedermera den 26.11.1960 (444/1960) ändrats till de delar, som den gäller placeringen i olika avdelningar och minimitiderna för dylik placering. Fängelse-domstolen beslöt under år 1962 att internera 53 (föregående år 67). Vid utgången av år 1962 var i tvångsinrättningen 312 (326) internerade, vilket utgör ungefär 5 % av det totala fångantalet.

Enligt en skildring av biträdande fängelsepsykiatern Heikki Lang är den typiska tvångsinrättningsfången medelålders, med täta återfall i små eller medelgrova egendomsbrott, och har för det mesta begått sina brott under påverkan av alkoholdrycker eller för att komma åt sådana. Väsentliga är de täta återfallen, inte så mycket brottens „farlighet“. Då det bland dessa flegångsrecidivister finns talrika sådana, som lider av svåra karaktärsrubbingar eller neurotiska tillstånd, har man sammankopplat tvångsinrättningens verksamhet i medicinskt avseende till det närbelägna sinnessjukhuset för fångar. Härigenom har man nått den fördelen, att en fånge i psykiskt onormalt tillstånd snabbt kan förflyttas till sinnessjukhuset för vård. Av det nya systemet har man fått rätt positiva erfarenheter, bl. a. har disciplinsförseelserna i tvångsinrättningen minskat och självmordsförsöken nästan upphört.

Ungdomsövervakningen.

Unga lagbrytare, som fått villkorlig dom, ställes regelmässigt under övervakning under en prövotid, som fastställs av domstolen och som i medeltal är 3 år lång. Under den senaste femårsperioden har de villkorligt dömda ungas antal årligen ökat ungefär i samma proportion som de, vilka dömts till frihetsstraff. De förstnämndas antal steg under år 1961 till nära 2 000 personer i året. Då också sådana unga, som frigivits villkorligt, under prövotiden är ställda under övervakning och då även dessas antal stigit, kommer årligen allt flera unga i kontakt med övervakningsorganisationen. Fängelseföreningen, som på uppdrag av justitieministeriet sköter ungdomsövervakningen, har under de senaste åren strävat till att effektivisera sin verksamhet bl. a. genom att indela landet i fyra inspektionsdistrikt för ungdomsövervakningen, i vilka heltidsanställda inspektörer håller kontakt med myndigheterna och ungdomsorganisationerna.

Inkeri Anttila.